

Жанкарло Джента

МИСЛИВЕЦЬ

Розділ 18

Цього разу все обійшлося: реплікатора знищили до того, як той підготувався до відсічі. Мисливець справді був славетною особистістю.

"Ми мусимо поспішати; необхідно з'ясувати, що залишилось від цього реплікатора. Можливо цього разу нам пощастить добути щось таке, що дозволить довідатись більше про наших опонентів", промовив Мисливець.

Ніхто не насмілювався йому заперечувати, проте було очевидним, що нікому не сподобалася пропозиція стати знову до роботи добре не відпочивши. Лише Кампосу не терпілося розпочати пошуки.

"Містер Едвардс", сказав капітан Майку, *"Вивчіть уважно зображення вибуху, потім вийдіть на поверхню разом з містером Кампосом і спробуйте знайти найбільш цікаві фрагменти"*.

"Наступна зустріч у кают-компанії через вісім годин. Усі мають доповісти про свої знахідки", завершив він.

Шість годин по тому вони повернулися на корабель з декількома десятками кілограмів матеріалу, серед якого були фрагменти довжиною більше метра. Усе це знесли до одного з ремонтних відсіків, де Майк і Кампос спробували ідентифікувати до якої частини реплікатора кожен з них відносився, розпочавши з найбільших.

У призначений час вони з'явилися у кают-компанії, де всі вже чекали на них.

"Тепер, коли містер Кампос і містер Едвардс тут, ми можемо розпочати", сказав капітан, жестом наказавши Кампосу доповідати.

"Прошу вибачення, проте я мушу спочатку повідомити про неочікуваний інцидент", зупинила його Бхагват.

"Я порівняла масу астероїда, розрахунки якої містилися у звіті гірника, наданому нам містером Едвардсом, з масою визначеною мною". Вона нервувала і говорила дуже швидко. *"Втрата маси дуже значна, набагато більша, від тої, яка необхідна була б для побудови реплікатора, якого ми знищили поблизу Церери"*.

"Схоже на те, що астероїд складається з порід бідних на корисні копалини, і реплікатору знадобилось їх більше для побудови нового", перебив її Мисливець.

"Я так не вважаю, сер", продовжила Бхагват. *"Я дослідила породи у зоні кратера, де реплікатор здійснював видобуток, і їхній склад не виправдовує таке зменшення маси"*.

"Очевидно, ця машина зробила дві копії", заперечила Бхагват.

"Якщо це так, другий нащадок не може бути далеко звідси. У нього не було достатньо часу...", прокоментував капітан, так ніби він розмірковував уголос. *"І це пояснює, чому ми так легко його дістали. Схоже він був нерухомим на астероїді тому, що переналаджував себе для космічного польоту"*.

"Якщо перший реплікатор, якого ми знищили, зміг передати координати Церери, новий безсумнівно спрямував свій курс до колонії. Можливо ми зможемо дістатися туди до того, як він досягне своєї цілі, якщо поспішимо", зауважив Кімура.

"Ви праві, ми не можемо втрачати час", сказав Мисливець. Усі по місцям, стартуємо якомога швидше".

За півгодини корабель уже мчав у напрямку до Церери.

Розділ 19

Наступного дня усі, окрім Майка і Кампоса, знову займалися рутинною роботою. Майк, майже не усвідомлюючи цього, знехтував своїми дослідженнями з прикладної робототехніки і весь час працював з науковим співробітником, вивчаючи зображення реплікатора та зібрані ними фрагменти.

Невдовзі їм удалося встановити походження більшості фрагментів. Деякі з них, на їх думку, були частинами центрального блоку управління. Спочатку ці результати члени команди сприйняли з великим скепсисом: врешті-решт, це був перший випадок, коли хтось стверджував, що він щось дізнався про архітектуру реплікатора. Проте всі розуміли, що цьому сприяло унікальне везіння; вони змогли захватити одного з них не у відкритому космосі, а на астероїді, що ніколи не траплялося до цього. Реплікатор не рухався і фрагменти не розсіялися, тому місце їх знаходження було точно визначеним.

Завдяки цим безпрецедентним обставинам вони змогли ідентифікувати деякі життєво важливі частини реплікатора, які можна було б вивести з ладу декількома пострілами гармат. Замість того, щоб стрі-

ляти безсистемно по всій машині, тепер вони могли спробувати вдарити по декільком точно визначеним мішеням. "За умови", сказав на завершення їх дискусії капітан *якщо всі реплікатори подібні. Щонайменше, хоча б за своєю загальною будовою*".

Вони надіслали декілька послань до колонії на Церері з попередженням про небезпеку та з проханням не надсилати ніяких повідомлень у відповідь, що могло б виявити їх місцезнаходження. Існувала ймовірність, що цей реплікатор знав лише їх наближені координати: якщо він змарнує час на пошуки, вони зможуть досягнути колонії вчасно і захистити їх.

Отримавши з колонії сигнал про допомогу, вони зрозуміли, що ці сподівання марні: реплікатор розпочав атаку, коли вони все ще перебували на відстані двадцяти годин польоту. Очевидно, що колонія буде зруйнована до того, як вони зможуть хоча б щось зробити.

Проте корабель продовжував рухатися на максимальній швидкості. На відстані чотирьох годин польоту вони зареєстрували реплікатора. Він все ще перебував на орбіті навколо супутника третьої планети і, як можна було зрозуміти зі спалахів на його поверхні, все ще продовжував бомбардування. Колонія припинила подавати будь-які сигнали декілька годин тому.

Вони вже готувались до бою, але на відстані двох годин польоту до цілі стало зрозумілим, що реплікатор залишає орбіту.

"Схоже на те, що він завершив свою руйнівну справу. Точно визначте його курс, наскільки це можливо: потрібно буде його знайти після того, як ми залишимо Цереру", наказав Мисливець.

"Сер, нам краще спочатку розібратись з реплікатором і відкласти спроби знайти тих, хто врятувався. Не думаю, що там хтось вижив, і якщо ми припинимо переслідування, то загубимо його слід", зауважив Ромеро.

"Не можна знати чи хтось там врятувався не зробивши спроби знайти їх, і більше того я сподіваюсь, що дехто зміг знайти захисток у природних печерах, які нам показували. Якщо вони прислухалися до наших порад, вони зможуть протриматися там декілька тижнів. У всякому разі ми не можемо кинути їх напризволяще", сказав Мисливець тоном, що не передбачав заперечень.

На визначення курсу реплікатора знадобилось не більше десяти хвилин. *"Він прямує до Нового Шанхаю"*, повідомила Бхагват.

"Ми не можемо зараз зупинитись, сер. Якщо ми вирушимо до Церери, то не зможемо запобігти знищенню Нового Шанхаю. Потрібно зупинити його негайно", не втримався Майк. Він завжди знав, космічна станція перебуває у небезпеці. Він повинен щось зробити і зупинити цю машину, адже там його й Енн.

Голос капітана вернув його до тями. *"Скільки потрібно часу, щоб добратися туди? І, перш за все, як довго ми можемо залишатись на Церері, щоб мати змогу наздогнати реплікатора до того, як він дістанеться до станції?"*

"Якщо ми не зупинятимемося, то будемо там через шість годин, але якщо пробудемо на Церері більше сорока хвилин, ми не зможемо зупинити його вчасно", відповіла Бхагват.

Рішення капітана було миттєвим: *"За таких обставин ми повинні атакувати його негайно. Якщо хтось з колоністів вижив, їм прийдеється почекати поки ми повернемося: не можна втрачати сотні людських життів, намагаючись рятувати тих, про яких невідомо чи вони взагалі вижили"*.

Реплікатор не подавав жодної ознаки, що він їх помітив, але скоріш за все відчував їх присутність. Він знав, що вони продовжать погоню і, якщо він притримуватиметься свого курсу

"Будьте обережними і готовими до бою", сказав Мисливець, *"він знає, що ми тут. Він дозволить нам підлетіти ближче, а потім раптово почне повертатися, щоб вистрелити. Коли він це робитиме, впродовж декількох хвилин уся його енергія буде спрямована на роботу двигунів, а його захисні екрани ослабнуть. Це найкращий момент для нанесення удару"*. Потім він поцікавився у Майка, яку частину реплікатора вони вважають найбільш вразливою.

"Якщо цей реплікатор схожий на попереднього, у нас є хороший шанс вдарити по тому, що на нашу думку є його центральною системою управління, під час його маневрування".

"Теоретично це легко", сказала Бхагват, *"Проте наша зброя не розрахована на прицільні постріли. Зброя, яку за звичай використовують для полювання, є зброєю широкої дії, оскільки ніхто ніколи не знав куди краще цілитись"*.

"Намагайтесь сфокусувати промінь якомога точніше на цій цілі", сказав капітан і наказав одягнути скафандри.

Здавалося час зупинився. Усі зосереджено вдивлялись в екран. Тепер Майк не міг не думати про Енн. Він почувався винним: якщо б йому вдалося перекопати її перебратися на цей корабель, їй би зараз не загрожувала небезпека...

Картина на екрані раптово почала змінюватись: реплікатор розвертався. *"Занадто рано. Дідько, все це дуже невчасно"*, сказав Мисливець здивовано. Реплікатор був все ще далеко, а фронтальні гармати не були достатньо потужними, щоб нанести ефективні удари з цієї відстані.

Лазерні гармати вдарили по тій частині, яку вони вважали центральною системою управління, але їх постріли зупинили захисні екрани реплікатора.

"Випустити десять торпед, і підготуватись до удару, як тільки торпеди влучать у захисні екрани", наказав Мисливець.

Тепер реплікатор наближався дуже швидко. І раптом пучок струменів плазми влучив у захисні екрани корабля.

"Він цілиться у двигуни", попередив Майк. *"Екрани переобтяжені і довго не протримаються"*.

Незабаром захисні екрани перестали працювати і корабель отримав смертельний удар прямо у машинне відділення. На капітанському містку погасло світ-

ло, і приміщення почало наповнюватись густим, їдким димом. Також відключилась система безпеки і Майк ударився об пульт перед собою.

Він не втратив свідомості. На його щастя пульт був близько і удар не був сильним. У темноті йому вдалося знайти елементи управління аварійними системами і увімкнути аварійне освітлення і резервну систему життєзабезпечення.

"Аварійна система життєзабезпечення працює", голосно сказав він. Перевірив прилади контролю роботи двигунів і додав "Двигуни повністю вийшли з ладу".

Почувся голос Кампоса "Він віддаляється. Схоже він знов взяв курс на космічну станцію".

"Йому відомо, що ми не можемо маневрувати і будемо дрейфувати тим же курсом. Він рознесе станцію, а потім прикінчить і нас у належний час", додала Бхагват пошепки.

Майк піднявся і спотикаючись пішов до шлюзу: "Піду подивлюсь у якому стані машинне відділення. Звідси я не можу зрозуміти чи воно повністю зруйноване, чи ще можливо запустити двигуни знову".

Він вийшов назовні через перехідний шлюз і переконався, що від машинного відділення нічого не залишилось. Оглядившись навколо, побачив реплікатора, який повільно віддалявся, відновлюючи свій курс, і зрозумів, що вони з ним нічого не зможуть вдіяти.

Він намагався не думати про Ен. Перевірив чи добре замкнені люки, які захищали залишки корабля від розгерметизації. Нічого не скажеш, реплікатор добре справився зі своєю роботою: декількома ударами нейтралізував їхній захист і систему забезпечення руху. І тепер вони безпорадні перед цією машиною.

На мить його охопило почуття відчаю. Потім у голові саянула думка — можливо вони ще встигнуть залишити станцію вчасно, якщо він їх попередить.

Він поплив до капітанського містка, і коли зайшов до шлюзу, вже мав план дій.

Розділ 20

Коли Майк повернувся на капітанський місток, перед ним відкрилась дивовижна картина. Дим трохи розсіявся і у тьмяному світлі аварійних ліхтарів можна було побачити, що сталося. Деякі пульти були зірвані зі своїх місць, а їх екрани повністю зруйновані. Дехто з членів команди залишались на своїх місцях, більшість з них були наспіх забинтовані, зі слідами крові на обличчях і одязі.

Майк сів за вільний пульт зв'язку. Налаштувавшись на хвилю Нового Шанхаю, передав попередження про наближення реплікатора. "Негайно залишіть станцію і розійтесь у космосі, намагайтесь не видавати свою присутність. Залишайтеся там якомога довше; ми спробуємо відволікти цього реплікатора від вас", завершив він.

"Вітаю, чудова промова", прокоментував його послання Ромеро. Повернувшись, Майк побачив, що той сидить на місці капітана.

"Де каптан?", спитав Майк. "Я повинен з ним негайно поговорити".

"Він досить погано почувається. Ударився об пульт

управління і зламав декілька ребер. Боюсь, що він має ще й внутрішню кровотечу і не в тому стані, щоб з вами спілкуватись, якщо тільки він ще живий. Ми перенесли його до каюти", відповів Кімура.

Ці слова вразили його навіть більше, ніж удари лазерних струменів. Будь-що потрібно з ним поговорити. Майк вискочив з капітанського містка і побіг до каюти капітана.

Мисливець лежав на ліжку з заплющеними очима і здавалось не чув, як він зайшов.

"Капітане...", тихо покликав Майк.

"Що трапилось? Містер Ромеро тепер замість мене. Звертайтеся до нього", промовив Мисливець.

"Це занадто важливо. Я повинен з вами переговорити".

"Гаразд, тільки швидко", відповів капітан і закашлявся.

"Я вважаю, ми ще маємо шанс, сер. Принаймні, ми повинні спробувати", сказав Майк, намагаючись не видати своїх сумнівів. Там у шлюзі здавалось, що його план реалістичний, але тепер його обсідали сумніви.

"Продовжуйте", втомлено сказав капітан.

"Як ви пам'ятаєте, сер, у мене є робот-дівчина. Я вношу зміни до його програми і прикріплюю його до боеголовки невеликої торпеди. Потім наближаюсь на шатлі до реплікатора. Коли він починає мене переслідувати, я тікаю і випускаю робота на дуже малій швидкості, таким чином відносна швидкість між реплікатором і роботом є достатньо малою, що дозволить йому пройти через захисні щити".

Майк поглянув на Мисливця, який лежав непорушно, і продовжив: "датчики цих машин безсумнівно налаштовані на виявлення органічного життя, а об'єкт рухається досить повільно, щоб становити загрозу. Роботу потрібно пройти через захисні щити і добратись до генераторів. У цей момент підриваю ядерну боеголовку, і це повністю зруйнує захист реплікатора. А потім я запуску з шатла другу торпеду по його центральній системі управління і знищу її повністю".

"Майку, ти божесвільний. Я ціную хоробрість, але це просто самогубство. Потвора вб'є тебе ще до того, як ти до неї наблизитись".

"Дійсно, мій план небезпечний, але нічого не робити навіть гірше. Ми всі все одно приречені. Ця потвора, як ви її називаєте, спочатку розправиться з тими з Нового Шанхаю, а потім з нами, якщо ми її не зупинимо. Я нічим не ризикую, щонайбільше я ризикую померти на декілька годин раніше. Але якщо мені вдасться...", він зупинився на мить. "Якщо мені це вдасться, ми не тільки виживемо, але й перевіримо стратегію, яку можна буде застосовувати проти інших реплікаторів. Будь-ласка, дозвольте мені спробувати".

"Можливо я б і погодився з тобою. Але Ромеро тепер командир, і він тобі цього не дозволить".

"Я можу звільнитись. І якщо я не буду членом команди, він не зможе мене зупинити".

"Це не спрацює. Тобі потрібен шатл і декілька торпед. Проте ми можемо їх тобі продати. Гаразд, я скажу Ромеро продати тобі все необхідне. Хорошого полювання, Майку".

Розділ 21

Майк обернувся і побачив біля дверей Кампоса. Вони вийшли з каюти.

"Твій план не спрацює", тихо промовив Кампос.

Майк різко зупинився. *"Ти про що, Такаші? Я та-кож знаю, що це важка і небезпечна справа, але я сподіваюсь уразити його центральну систему управління після того, як робот повністю знищить його захисні щити".*

"Припустимо, що тобі це вдалося і його система управління зазнала серйозних пошкоджень. Ти розумієш, що станеться потім? Реплікаторів за визначенням створено для відновлення собі подібних. Як тільки твої боеголовки пошкодять генератори і систему управління, почнуть працювати системи самовідновлення і вже через декілька годин з тією машиною все буде гаразд. Щоб зруйнувати того монстра, потрібно мати щось набагато потужніше, ніж декілька маленьких торпед".

"Але тоді ніщо не зможе врятувати тих, хто перебуває у Новому Шанхаї", відповів Майк з розчаруванням у голосі.

"Я цього не говорю. Якщо я полечу з тобою і ти в змозі знищити генератори захисту, я сподіваюсь, що зможу взяти під контроль того монстра і нейтралізувати його назавжди", сказав Кампос.

"Як це можливо, якщо він здатен відремонтувати будь-яке завдане йому пошкодження?"

"Маю тільки ідею, проте вважаю, що варто спробувати. А тепер пішли. Поки ми розмовляємо, реплікатор продовжує летіти до своєї цілі. Я піду до лабораторії і підготую все, що мені знадобиться, а ти починай модифікувати свого РД".

Майк пішов до своєї каюти, увімкнув комп'ютер і активізував Лулу.

Пальцем правої руки він сильно натиснув між її лопатками, де знаходився аварійний вимикач і Лулу відразу завмерла.

"Прощай Лулу", тихо промовив Майк. *"Ти була всього лише роботом, але все ж таки ти мені подобалась. Я ніколи не дізнаюсь, чи могла б ти стати чимось більш..."*

Він взяв інструмент з коробки і почав знімати шар синтетичного м'яса та шкіри, який укривав механічні частини робота. Намагався не думати про те, що він робить: йому було жаль руйнувати це тіло, хоча добре усвідомлював, що це не більше, ніж статуя чи лялька.

Звільнивши голову від шкіри він підключив кабель до роз'єднувача, який знаходився позаду першого хребця, і почав регулювати робота зі свого комп'ютера. На цю роботу пішло не більше чверті години: тепер перед ним був тільки металічний скелет робота з усіма силовими приводами, електричними моторами, помпами і схемами.

Потім приступив до перепрограмування робота. Видалив з комп'ютера, вбудованого в робота, частину програм, які визначали особистість Лулу, не чіпаючи низькорівневий контроль, і завантажив багато контролюючих і навігаційних програм.

Перевірив все ще раз, потім піднявся, зібрав інструменти і наказав: *"РД, йди за мною".*

Розділ 22

Ситуація на капітанському містку дещо покращилась, щонайменше всі члени команди перебували на своїх місцях. Проте не схоже було, щоб вони щось робили корисне. Хоча по правді, що можна робити на вільно дрейфуючому космічному кораблі.

"Капітан повідомив, що ви подали у відставку і плануєте залишити нас, щоб спробувати атакувати того монстра", звернувся Ромеро до Майка, поглядаючи на дивного робота, який зайшов за ним слідом. *"А це ще що?"*, додав він.

"Так, сер. До того ж я б хотів купити одного з допоміжних кораблів зі стандартним устаткуванням включно з торпедами", відповів Майк, ігноруючи останнє запитання.

"Звісно, ми можемо його вам продати. Проте мушу попередити, що це буде недешево", вів далі Ромеро.

Майк розумів, що не було іншого виходу як підписати контракт на запропонованих умовах. *"У будь-якому випадку, якщо я зазнаю невдачі, реплікатор знищить нас усіх і нікому ті гроші не дістануться. Так що молись за нас увесь час".* Потім наказав роботу: *"РЗ1, перейди на допоміжний корабель і підготуйся до відльоту".* *"Так, сер",* по-воєнному відповів робот.

"Що означає РЗ?", не зміг втриматися від запитання Ромеро.

"Робот зброя. Невдовзі ви побачите його в дії", сказав Майк і подумав *"Сподіваюсь, що він таки дійсно спрацює".*

Коли Майк і Кампос зайшли на корабель, робот вже сидів у кріслі другого пілота.

"Поїхали. Взяти курс на реплікатора. Швидкість максимальна", наказав Майк, активуючи систему безпеки крісла пілота.

Робот вивів корабель з відсіку зорельоту і почав прискорення у напрямку реплікатора. Із задоволенням Майк відзначив чудове управління кораблем.

Уже перебуваючи у відкритому космосі на шляху до їхньої цілі Майк перейшов до збройного відсіку. Він почав демонтаж однієї з торпед, дуже обережно вийнявши її ядерну боеголовку. Розмістив її у нижній частині робота і перевіряв чи усі з'єднання системи запалювання зброї виконані належно. Потім прикріпив дві системи індивідуального пересування до плечей робота.

Ця робота забрала більше чотирьох годин, але на кінець робот-зброя, який, як він сподівався, зможе знешкодити реплікатора, був створений. Він наказав роботу перейти в одну з пускових капсул і повернувся в кабіну пілота.

Тепер він мав завершити програмування РЗ. І цим він був зайнятий допоки непереборне бажання спати не зупинило його.

Відпочивши він пішов до вантажного відсіку, де все ще працював Кампос.

"Як там твої справи з роботом?", спитав Кампос не відводячи очей від того над чим працював.

"Усе ще вожусь, але задача виявилась більш важкою, ніж я очікував. Я повинен упевнитися, що він зможе наблизитись до реплікатора настільки повільно, щоб його

го не зупинили захисні екрани. І що він зможе ідентифікувати генератори. Проблема у тому, що мені приходить робити це поспіхом".

Майк підійшов ближче до Кампоса, щоб побачити, що той робить. "Поясни мені, будь-ласка, а чим ти займаєшся? Якщо правда те, що ми не можемо знищити цього реплікатора торпедами, тоді життя усіх нас залежить від того хитромудрого пристрою, який ти намагаєшся зібрати".

Кампос припинив роботу і повернувся до нього. "Не хвилюйся. Обіцяю, він працюватиме. Але зараз я повинен відпочити, а то можу припуститись помилок".

Майк був настільки виснаженим, що не зміг заснути. Він усе розмірковував над словами наукового співробітника про необхідність отримати контроль над реплікатором. Особисто він не мав жодної ідеї, як це здійснити.

Так і не змігши заснути, спитав пошепки: "Ти спиш, Такаші?"

"Ні, не можу заснути. Продовжую думати скільки ще потрібно всього зробити і як мало часу на це", відповів той.

"Який твій план? Яким чином можна контролювати реплікатора?"

"Спробую пояснити: все одно заснути не можу. Я прочитав усе, що зміг знайти про т.зв. машини фон Неймана, теоретичне обґрунтування можливості створення яких появилось на початку космічної ери. Ти знаєш, що таке машини фон Неймана?"

"Звісно, я теж багато про них читав. Мені завжди було цікаво, чому саме їх вони збирались використовувати для дослідження космічного простору".

"Все це через тогочасну інтерпретацію теорії відносності, з якої випливало, що неможливо рухатися зі швидкістю вищою за швидкість світла", почав Кампос.

"Власне кажучи, це так і є, але ми можемо використовувати двигуни для деформації простору-часу...", перебив його Майк.

"Теорія двигунів для викривлення простору була зроблена наприкінці двадцятого сторіччя, але у такому вигляді вона не могла бути реалізованою", продовжив Кампос. "На той час не існувало джерел енергії достатніх, щоб досягти високих швидкостей. Вони рішуче виступали проти застосування ядерної енергетики у космосі..." "Але це ж безглуздо! Як можна подорожувати у космосі не використовуючи ядерної енергії?"

"Та не перебивай ти мене увесь час", сказав Кампос роздратовано. "Очевидно, що тоді діяльність у космосі була дуже обмежена. Знадобилося десятки років для усвідомлення того, що тільки використання ядерної енергії дозволить збудувати розвинену цивілізацію, більше того — цивілізацію, яка здатна освоювати космічний простір. Тому багато хто вважав, що людство ніколи не вийде за межі сонячної системи. Машини фон Неймана виглядали єдиним способом вирішення проблеми, хоча і дотепер незрозуміло чи є якісь обмеження для штучного інтелекту. Вони діяли подібно до тебе, коли ти намагався перетворити РД на живу дівчину, або як пастор Дюба..."

"Не потрібна мені лекція з історії. Я просто хочу знати, яким чином ми контролюватимемо реплікатора після того, як РЗІ зруйнує генератори його захисних екранів".

"Хвилинку потерпи, зараз до цього перейду", заспокоїв його Кампос. "Я вважаю, те що відбувалось на планеті перебування цивілізації, яка створила реплікаторів, мало чим відрізнялось від того, що пережили наші предки. Як пояснити той факт, що машини такі досконалі з багатьох точок зору не можуть рухатися швидше світла? Єдине пояснення — вони були створені як зонди для міжзоряних досліджень, на зразок того, який запропонував Туплер".

"Але навіщо створювати зонд для знищення органічних форм життя. Вони не є зондами, це зброя", заперечив Майк.

"Зачекай. Нещодавно я відшукав стару статтю, у якій говорилось, що стратегія з використанням зондів фон Неймана не зможе реалізуватись оскільки, як тільки вони віддаляться від своїх творців, розпочнуться їх мутації і вони еволюціонуватимуть за схемою деяким чином схожою на Дарвінівську. Так, реплікатори не розроблялись для знищення органічного життя; вони еволюціонували якимось чином у цьому напрямі. Проте, щоб там не відбулось, слушно припустити, що творці цих машин передбачили в їх системі управління опцію ручного керування. Усе що нам необхідно, це знайти відповідний інтерфейс".

Майк був вражений. "Такаші, мисливець казав, що мої пропозиція атакувати реплікатора з човникового корабля є божевільною. Але твоя ідея у тисячу разів божевільніша: ти усвідомлюєш, що всі наші надії базуються на тому, що впродовж декількох хвилин, у найкращому випадку декількох годин, ми проникнемо в середину реплікатора, знайдемо щось на зразок чорного входу, проникнемо, як хакери, в комп'ютер, про який нам нічого невідомо, і візьмемо на себе контроль. Нам це ніколи не вдасться.",

"Зачекай. Донедавна все це була тільки теорія, яку я роками обмірковував, і я б ніколи не наважився її втілити. Проте нещодавно я отримав деякі докази: два фрагменти, які ми роздобули, підтверджують те, про що я говорив. Перший фрагмент — шматок корпусу, достатньої товщини, щоб витримувати тиск, необхідний для підтримання органічних форм життя. Реплікатори мають зону, можливо досить невелику, де могли перебувати їх творці". "Нічого подібного не чув", сказав Майк. "У реплікаторів немає корпусу. Вони мають відкриту структуру, пустотілу всередині. Вся наявна у нас інформація підтверджує це".

"Я не говорив, що вони мають такий же корпус, як і космічні кораблі. Я сказав, що у них має бути герметична зона, у якій можуть жити органічні істоти подібні до нас. Ніхто б не зміг побудувати таку структуру не створивши герметичну зону. Але другий фрагмент ще більш цікавий. Він є частиною клавіатури".

"Тоді це означає, що гіпотетичні творці реплікаторів мали пальці... Виглядає занадто людиноподібним, щоб у це повірити. Ти переконаний в тому, що сказав?", спитав Майк з недовірою.

"Так, це виглядає занадто антропоморфним. Але врешті-решт, будь-який технологічний вид повинен мати органи, щоб маніпулювати предметами. Клавiатура дуже зручний пристрій для роботи з комп'ютером, у будь-якому разі з найпростішими з них. Ми й досі їх інколи використовуємо, хоча в основному управляємо комп'ютерами голосовими командами".

"Звичайно ми користуємося клавiатурою: таким чином можна контролювати комп'ютер навіть коли всі програми для голосового управління ще не завантажені. Переробляючи RG 46 на зброю, я використав клавiатуру для управління ним після того, як скасував усі функції вищого рівня і до того часу, як завантажив нові програми".

"Тому реплікатор повинен мати пристрій такого типу, якщо їх розробники хотіли мати змогу перебирати на себе управління ними, щоб удосконалювати програми".

"І таким чином ми проникаємо на борт цієї машини, заходимо до машинного відсіку, беремо клавiатуру і, змінивши програми, перетворюємо цього монстра на вівцю. Ні, це занадто просто, нічого з цього не вийде!" вигукнув Майк.

"Ні, не все так просто. Як я тобі говорив, реплікатори еволюціонували і тому немає гарантії, що після зміни багатьох поколінь, ручне управління, яке не використовувалось впродовж тисяч і тисяч років, можна використати таким чином, як тоді коли воно було зроблене". Кампос повернувся до панелі управління і поглянув на годинник. "Боже мій, у тільки поглянь котра година! Ми повинні спати, на завтра у нас стільки роботи..."

Розділ 23

Наступного дня Майк так поринув у роботу, що вже не думав ні про космічну станцію, ні про Мисливця, ні про Ен. Працював він дуже швидко, проте інколи його охоплювало почуття, що все надаремно, що не вдасться закінчити задумане вчасно. Але на ранок третього дня, на його подив, усе необхідне було зроблено, хоча, звичайно, і не було впевненості, що все працюватиме належним чином.

У вантажному відсіку Кампос продовжував працювати зі своїм комп'ютером. Помітивши Майка, він жестом попросив не заважати. Останньому нічого не залишалось, як повернутись на своє місце в кабіні пілота.

Він включив пасивний датчик і почав розглядати екран, намагаючись знайти реплікатора. Той виявився приблизно в тому місці, де за його розрахунками й мав бути.

Навпаки він не знайшов космічної станції. Обчислив траєкторію їх польоту і ще раз переконався, що вони не зможуть добратися до станції раніше за реплікатора. Але якби це й вдалося, вони б не змогли допомогти Новому Шанхаю. Єдине що залишалось це надіслати попередження про небезпеку.

Він увімкнув передавач на повну потужність: "Джо, прямо до вас наближається реплікатор. Його неможливо зупинити. Залиште станцію і розсійтесь у просторі. Головне, дотримуйтесь цілковитої радіо тиші".

Це повідомлення мало подвійну мету: попередити станцію і спровокувати дії реплікатора проти їхнього корабля. Майк був готовий змінити курс у випадку, якщо той вирішить відкласти атаку на станцію, щоб розправитись спершу з ними. Як впливало з наявної інформації, це залежало від оцінок машиною місцеположення станції та кількості людей на ній. Якщо вона буде переконана, що там перебуває багато органічних форм життя, очевидно, її курс не зміниться, оскільки розміри допоміжного корабля свідчили, що на його борту перебуває всього декілька членів екіпажу.

Після півгодинного очікування, пересвідчившись що курс реплікатора не змінився, він передав сигнал тривоги ще більшої потужності. Реплікатор очевидно не збирався на них нападати.

Майк намагався оцінити час до початку бою. За десять годин реплікатор дістанеться станції, а їх корабель буде на тому місці двома годинами пізніше. Ті, що виживуть після атаки, зможуть протриматися ці дві години: ситуація не виглядала безнадійною, якщо вони розлетяться на значні відстані.

Потрібно відпочити, подумав він і увімкнув автопілот. А коли він прокинувся, Кампос вже був на місці другого пілота.

"Доброго ранку, Майку. Я закінчив свою роботу. Тепер нам залишається тільки чекати і сподіватися на удачу".

Майк поглянув на екрани: реплікатор був просто перед ними небезпечно близько, на відстані, з якої вже було видно космічну станцію. За мить стало зрозумілим, що реплікатор здавався таким близьким не через відстань до нього, а через його надзвичайно великі розміри.

Щоб відволіктись, він знову перевіряв усі прилади і весь час передавав попередження, намагаючись привернути увагу на себе. Проте реплікатор продовжував мчатись своїм курсом до Нового Шанхаю.

Зображення реплікатора і станції на екрані поступово збільшувались. Ні звукових, ні світлових чи будь-яких інших проявів активності від станції не надходило. Майку хотілось вірити, що перед ними просто пуста шкаралупа, а її мешканці розлетілись простором у надійно прихованих рятувальних модулях.

Він передав Кампосу, який знову перейшов до вантажного відсіку, щоб той підготувався.

Раптом реплікатор випустив декілька яскравих пучків плазми, які вразили станцію і та вибухнула. Це відбулося за якісь долі секунди — ось тільки перед ними була станція і в момент зникла. Залишалось тільки молитись, щоб людей там не було.

Після атаки реплікатор уповільнив хід і розпочав відхилятися у різні баки, так ніби щось шукав. ■

(Переклад з англійської —
Людмила Костенко)

(завершення повісті — читайте у №2, 2014)